

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoP/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117230653
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5117230653.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci navrhovateľky: Bc. T. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom D. Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO : 36 806 498, proti odporcovi: Bc. P. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, XXX XX E., právne zastúpený: JUDr. Iveta Lenčéšová, advokátka, so sídlom V. XX, XXX XX L., o určenie manželského výživného, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 13Pc/30/2017-148 zo dňa 13. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke istinu 411,29 eur titulom manželského výživného za obdobie od 26.10.2017 do 01.07.2018, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh navrhovateľky z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalovanej v celom rozsahu a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Konštatoval, že účastníci konania uzatvorili dňa 10.12.2016 manželstvo, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Kotešová, vo zväzku 4, ročník 2016, na strane 134, pod por. č.7, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 12P/10/2018-157 zo dňa 21.06.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.07.2018. Žaloba na určenie manželského výživného bola podaná na súde dňa 26.10.2017, preto predmetom konania je určenie manželského výživného za obdobie od 27.10.2017 do 02.07.2018. Nesporne bolo zistené, že navrhovateľke nevznikol nárok na materskú dávku, preto jej v rozhodnom období bol vyplácaný rodičovský príspevok vo výške 213,20 eur mesačne a iný príjem nemala. Nevlastnila žiadne nehnuteľnosti, vlastnila osobné motorové vozidlo, ktoré síce v rozhodnom období nebolo v jej dispozičnej sfére z dôvodu, že rodičia odporcu si na toto vozidlo uplatnili zádržné právo a vedie sa súdne konanie. Býva/la u svojich rodičov a jej mesačné náklady: na stravu 100,- eur, hygienické potreby 30,- eur, oblečenie a obuv 60,- eur, poistenie 35,40 eur, nájom rodičom 70,- eur, lekárska starostlivosť 30,- eur, telefón 30,- eur, cestovné 80,- eur, knihy do školy 30,- eur, zákonné poistenie vozidla 104,- eur za rok, havarijné poistenie vozidla 1.092,39 eur ročne, spolu výdavky mesačné 565,13 eur. Odporca bol od 01.05.2017 do 31.03.2018 zamestnaný na Ministerstve vnútra SR a zo správy o príjme bolo preukázané, že jeho čistý príjem v mesiaci október 2017 bol 648,02 eur, november 2017 sumu 577,75 eur, od 27.11.2017 do 12.01.2018 z dôvodu práceneschopnosti mu bola vyplatená náhrada mzdy vo výške 164, 37 eur, v januári 2018 čistý plat 399,29 eur, vo februári 2018 659,70 eur a v marci 2018 1.103,69 eur. Pracovný pomer ukončil dohodou. V období od 16.05.2018 do 28.05.2018 poberal dávku nezamestnanosti v sume 208,90 eur, ako to vyplýva z potvrdenia sociálnej poisťovne. V mesiaci jún 2018 má odporca príjem z dohody o pracovnej činnosti cca vo výške 112,- eur. Nevlastnil žiadny

nehnutelný majetok ani hnutelné veci vyššej hodnoty. Býval v prenajatom byte, kde mesačné náklady na bývanie činili 180,- eur, náklady elektrickej energie 33,- eur a náklady na internet 10,- eur. Iné výdavky odporca neuvádzal. Výživné na maloletú dcéru uhrádzal mesačne v sume 120,- eur. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že životná úroveň navrhovateľky a odporcu v rozhodnom období bola v zásade rovnaká. Nezistil teda, že by v rozhodnom období vznikla disproporcía v ich celkovej životnej úrovni. Navrhovateľka vlastnila osobné motorové vozidlo, pričom odporca nevlastnil osobné motorové vozidlo. Obaja nemali vlastné bývanie, boli študenti a odkázaní na finančnú pomoc svojich rodičov. Navrhovateľka sa síce osobne starala o spoločné maloleté dieťa a uzavreli dohodu, že aj na čas po rozvode jej bude zverené do osobnej starostlivosti, avšak odporca naproti tomu platí/ na maloletú dcéru výživné v sume 120,- eur a táto vyživovacia povinnosť predchádza vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke ako manželke. V zamestnaní odporca v rozhodnom období dosahoval priemerný čistý mesačný príjem vo výške 580,- eur mesačne a v súlade s princípom potenciality príjmov, prihládol na to, že odporca ukončil pracovný pomer na Ministerstve vnútra SR k 31.03.2018 dohodou. V mesiaci apríl až júl 2018 by mohol teda dosahovať čistý príjem, ako keby bol zamestnaný, t.j. vo výške cca 580,- eur mesačne. Po odpočítaní jeho minimálnych výdavkov, ktoré deklaroval, a to náklady na bývanie 213,- eur (180,- eur titulom nájmu a elektrickej energie v sume 33,- eur), náklady internetu v sume 10,- eur a výživné na maloletú dcéru v sume 120,- eur mesačne, mu ostávalo na jeho živobytie 237,- eur. Do týchto nákladov neboli zahrnuté výdavky na stravovanie a ošatenie (na rozdiel od navrhovateľky). Pokiaľ si navrhovateľka do svojich nákladov zahrnula aj náklady na výživu maloletej dcéry v sume 281,98 eur mesačne, tak tieto náklady nemožno započítať do nákladov jej živobytia, nakoľko na pokrytie nákladov spojených s výchovou a výživou maloletého dieťaťa všeobecne slúži inštitút vyživovacej povinnosti rodičov s tým, že odporca si túto plnil vo výške 120,- eur mesačne. Snažil sa skúmať aj príčiny, ktoré viedli k rozvodu manželstva, avšak vzhľadom na to, že navrhovateľka a odporca sa v konaní o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode vzdali po vyhlásení rozsudku svojho práva podať odvolanie, rozsudok o rozvode neobsahuje odôvodnenie. Navrhovateľka svoje tvrdenia uvádzané v prejednávanej veci, že odporca sa mal k ním správať agresívne, mal ju fyzicky napádať, vyhrážať sa jej, za čo má byť trestne stíhaný, mal ju vyhadzovať zo spoločnej domácnosti, mal užívať drogy a požívať alkohol, hrať hazardné hry, nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom a ani nenavrhol na preukázanie týchto skutočností relevantné dôkazy. Preto aj tvrdenia, že bola nútená opustiť spoločnú domácnosť, ostali iba v rovine nepreukázaných tvrdení. Je nepochybné iba to, že vzťahy medzi navrhovateľkou a odporcom boli navzájom vážne narušené, čo napokon vyústilo do rozvodu ich manželstva. Aj napriek princípu oficiality a princípu materiálnej pravdy, ktorým je mimosporové súdne konanie ovládané, nebolo v objektívnych možnostiach súdu vykonávať dokazovanie na preukázanie uvedených tvrdení navrhovateľky. Aj účastníci mimosporového konania majú dôkaznú povinnosť (§ 32 Civilného mimosporového poriadku) a nemôžu na ňu rezignovať. Napriek tomu, že manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť, nie je žiaduce, aby sa úpravou tejto povinnosti súdnym rozhodnutím navodil stav, kedy povinný manžel sa sám ocitne v nepriaznivej sociálnej, majetkovej a finančnej situácii a nebude schopný pokryť náklady svojho živobytia, či plniť si vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom. O trovách konania rozhodol na základe § 52 CMP.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie navrhovateľka a poukazuje na to, že súd prvej inštancie cituje ustanovenia Zákona o rodine vzťahujúce sa k vyživovacej povinnosti medzi manželmi, avšak dôsledne sa citovanou zákonnou úpravou neriadil, keď nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má zároveň za to, že došlo k porušeniu princípu právnej istoty, keď v priebehu konania poukazovala na niekoľko súdnych rozhodnutí, ktoré boli vydané v rovnakých veciach a napriek tomu súd sa od rozhodovacej činnosti súdov v rovnakých veciach odklonil a rozhodol pre navrhovateľku vyslovene prekvapivo. Uvedenými rozhodnutiami sa vôbec nevysporiadal a svoj odklon dôkladne a presvedčivo neodôvodnil. Ďalšie pochybenie súdu spočívalo v nedostatočne zistenom príjme odporcu a absolútne odignoroval skutočnosť, že do príjmu sa počíta nielen čistý príjem, ale aj náhrada príjmu, nemocenská dávka a dávka v nezamestnanosti. Súd nezohľadnil skutočnosť, že odporca sa dobrovoľne vzdal príjmu, keď skončil pracovný pomer so zamestnávateľom dohodou a nebol sa ani evidovať na úrade práce. Odporca mal mať v mesiaci jún 2018 príjem z dohody o pracovnej činnosti v sume 112,- eur a mal vykonávať stavebné práce. Vzhľadom na vzdelanie odporcu považuje vykonávanie tejto činnosti za dohodnutú odmenu za vyslovenie účelový v snahe znížiť príjem na minimum a argumentovať v konaní rovnako životnou úrovňou, ako navrhovateľka. Má za to, že odporca svojim vzdelaním má predpoklad dosiahnuť vyšší príjem, ako dosahoval na MV SR, t.j. potenciálny príjem odporcu mal súd vyhodnotiť vyšší, ako dosahoval na MV SR. Príjem

navrhovateľky bol len rodičovský príspevok v sume 213,20 eur a potenciálny príjem odporcu bol podľa súdu 580,- eur. Napriek tomu súd disparitu životnej úrovne nekonštatoval. Navrhovateľka svoje výdavky vyčíslila na sumu 565,13 eur (nie sú zahrnuté výdavky na maloletú) a odporca svoje minimálne výdavky deklaroval v sume 213,- eur, v čom nie je zahrnutá strava a ošatenie, pričom však dobrovoľne zotrval v trojizbovom byte svojich rodičov, čo pri jeho minimálnom príjme určite nie je optimálne riešenie jeho zlej finančnej situácie. Navrhovateľka bola po fyzickom a slovnom napadnutí nútená opustiť túto domácnosť, ísť bývať k rodičom, kde obýva jednu izbu. So všetkými výdavkami jej museli pomáhať rodičia, nakoľko nebolo možné len z rodičovského príspevku nájsť si ani len porovnateľné bývanie, ako má odporca. Výživné na maloletú dcéru začal odporca hradiť až na základe neodkladného opatrenia. Predložila dôkaz o nariadení neodkladného opatrenia, v ktorom bolo odporcovi zakázané sa priblížiť k navrhovateľke na vzdialenosť menšiu ako 50 m a uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Do spisu boli predložené dôkazy o nevhodnom správaní odporcu, ktoré však súd absolútne odignoroval. Základným cieľom inštitútu vyživovacej povinnosti manželov je zmiernenie nerovnováhy v materiálnom zabezpečení. Toto je práve aplikácia zásady solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia, napr. v dôsledku starostlivosti o dieťa. Snaha odporcu znížiť vyživovaciu povinnosť na najmenšiu možnú mieru je zo zákona eliminovaná tým, že pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti (akejkolvek) neprihliada súd len na jeho skutočné príjmy, ktoré v čase vyhlásenia rozhodnutia dosahuje, ale vychádza sa z jeho potenciálnych príjmov, teda príjmov, ktoré by mal, resp. mohol dosahovať pri existencii objektívne nepreukázaných skutočností (vek, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zameranie, zdravotný stav, schopnosti, prax, dopyt na trhu práce a pod.). Na uvedené prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania zárobku, majetkového prospechu a rovnako prihliada aj na neprímerané riziká, ktoré povinný na seba berie. Rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávne vyhodnotených dôkazov a v konečnom dôsledku aj v nesprávnom právnom posúdení. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť, vyhovieť jej návrhu a priznať jej výživné v sume 200,- eur mesačne s účinnosťou od 26.10.2017 do 01.07.2018 a nedoplatok na výživnom v sume 1.645,16 eur zaviazat' odporcu zaplatiť do 3 dní. Priznať jej trovy konania v rozsahu 100 %. V prípade, že nebudú splnené podmienky na zmenu rozsudku, navrhuje rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Odporca k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že napadnutý rozsudok považuje po vecnej a právnej stránke za správny a náležite odôvodnený. Správne konštatoval, že nezistil v rozhodnom období disproporciu celkovej životnej úrovne oboch manželov. Rozsiahlo popísal v rozhodnutí majetkové pomery oboch manželov, pričom vo vzťahu k odporcovi mimoriadne prísne vychádzal z jeho potenciálneho príjmu, ktorý dosahoval u pôvodného zamestnávateľa napriek tomu, že v rozhodnom období preukázateľne takýto príjem nemal. Tvrdenia navrhovateľky o jeho protiprávnom konaní naďalej platí, že na podklade jej trestného oznámenia nebolo mu doposiaľ vznesené obvinenie za žiadny trestný čin a trestné konanie bolo ukončené. Súd prvej inštancie vysvetlil i pojem v zásade rovnaká životná úroveň obidvoch manželov, pričom nejde o mechanickú rovnosť. Manžel, ktorý viac pracuje, má nárok na vyššiu mieru regenerácie, má rozdielne potreby a náklady, ktoré môžu vyplývať aj zo zdravotného stavu stravovania, ošatenia, spôsobu života a iné. Výdavky na starostlivosť o dieťa na druhej strane kryje vyživovacia povinnosť odporcu voči maloletému dieťaťu, ktorú si riadne plní. Navrhovateľka rozdielnosť životnej úrovne zredukovala na rozdiel spočívajúci v bytovej otázke, kde navrhovateľka odišla zo spoločnej domácnosti bývať k rodičom a odporca zostal v pôvodnej spoločnej domácnosti, kde uhrádzal výhradne náklady súvisiace s užívaním bytu. Súd prezentoval názor, že náklady na bývanie na strane odporcu sú minimálne s ohľadom na ceny nájmov nehnuteľnosti v danej lokalite, preto ani v tomto smere nemožno rozhodnutie považovať za prekvapivé. Navrhuje vyhodnotiť odvolanie navrhovateľky ako nedôvodné a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudku v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP a rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že navrhovateľke priznal manželské výživné v celkovej výške 411,29 eur za obdobie od 26.10.2017 do 1.7.2018 a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

5. Odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľky spočívajúce v tom, že rozhodnutie bolo prekvapivé, nakoľko sa súd prvej inštancie odklonil od súdnych rozhodnutí, na ktoré v konaní poukazovala, že pri určení majetkových pomerov a príjmu odporcu mal vychádzať z potenciálneho príjmu, nakoľko sa

dobrovoľne vzdal zamestnania a vzhľadom na vzdelanie odporcu tento mal predpoklad dosiahnutia vyššieho príjmu považuje za nedôvodné. Pokiaľ ide o poukazovanie na iné súdne rozhodnutia, odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že v každej veci sa vychádza zo zisteného skutkového stavu a navrhovateľka nepoukazovala v čom konkrétne sa mal súd prvej inštancie odkloniť od týchto rozhodnutí, v čom boli tieto veci totožné okrem predmetu konania. Súdom prvej inštancie prihliadal na skutočnosť, že odporca sa vzdal dobrovoľne zamestnania, keď pracovný pomer na Ministerstve vnútra SR ukončil dohodou, a preto počas celého rozhodného obdobia na manželské výživné vychádzal z potenciálneho príjmu 580,- eur. Pokiaľ navrhovateľka žiadala, aby sa vychádzalo z vyššieho potenciálneho príjmu, než ktorý odporca dosahoval u posledného zamestnávateľa vzhľadom na jeho vzdelanie, odvolací súd konštatuje, že takýto príjem odporca dosahoval aj keď s ním navrhovateľka žila v spoločnej domácnosti, a napokon ani nepoukazovala u ktorých (potenciálnych) zamestnávateľov (vzhľadom na jeho vzdelanie) by mohol dosahovať vyšší (a aký) príjem.

6. Súdom prvej inštancie vo veci zistil správne skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádzal, avšak nesprávne tento skutkový stav vyhodnotil.

7. Podľa ustanovenia § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

8. Podľa ustanovenia § 71 ods. 2 Zákona o rodine, vyživovacia povinnosť medzi manželmi predchádza vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom.

9. Podľa ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

10. Podľa ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

11. Podľa zákonného ustanovenia § 76 ods. 1 Zákona o rodine, výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

12. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a zaniká rozvodom alebo smrťou jedného z manželov. Zásadne teda trvá počas celého trvania manželstva bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú alebo nie. Vyžaduje sa, aby životná úroveň oboch manželov bola rovnaká. S poukazom na ustanovenie § 75 ods. 2 Zákona o rodine, priznať výživné od manžela nemožno, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súdom pri rozhodovaní o rozsahu vyživovacej povinnosti prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Zároveň prihliada aj na odôvodnené potreby oprávnenej osoby (manžela), ako aj možnosti a schopnosti povinného (druhého manžela) a to aj vtedy, ak sa vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zárobku, zamestnania, alebo berie na seba neprimerané majetkové riziká. Manželia sú povinní si navzájom pomáhať, starať sa o spoločné deti, starať sa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom.

13. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že účastníci uzavreli manželstvo dňa 10.12.2016, navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť dňa 9.10.2017, keď predtým 8.10.2017 podala trestné oznámenie na odporcu, že ju fyzicky napadol a vyhrážal sa jej zabitím (potvrdenie OR PZ v Šali č.I. 6). Manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Galante č.k. 12P/10/2018-157 zo dňa 21.6.2018 a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.7.2018. Nakoľko navrhovateľka podala návrh na priznanie manželského výživného, predmetom konania bolo manželské výživné za obdobie od podania návrhu 26.10.2017 do 1.7.2018 (nakoľko 2.7.2018 došlo k zániku manželstva).

14. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odporcu, že vzhľadom na správanie navrhovateľky voči nemu, jej nepravdivé a osočujúce tvrdenia, je požiadavka na manželské výživné v rozpore s dobrými

mravmi. Vo veci bolo preukázané, že navrhovateľka podala na odporcu trestné oznámenia, že ju mal fyzicky napadnúť a vyhrážať sa jej. Uznesením Okresného súdu Galanta č.k. 8C/59/2017-23 zo dňa 26.10.2017 bolo odporcovi neodkladným opatrením nariadené nepribližovať sa k navrhovateľke na vzdialenosť 50 metrov, pričom dôvodom malo byť fyzické napádanie. Uznesením č. 2Pv 429/17/2202-13 zo dňa 22.1.2018 okresný prokurátor v Galante zrušil uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ z 28.11.2017 o postúpení veci na prejednanie priestupku podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku a uložil mu vo veci znovu konať a rozhodnúť. Z obsahu odôvodnenia uznesenia vyplýva, že sa má jednať o skutok z 8.10.2017, pre ktorý podala navrhovateľka trestné oznámenia na odporcu. Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky udáva, že predmetné trestné konanie malo byť ukončené, a že mu doposiaľ nebolo vznesené obvinenie. Na preukázanie týchto tvrdení však nepredložil žiaden dôkaz o tom, akým spôsobom malo byť trestné konanie ukončené. Z tohto dôvodu nie je možné prihliadať na konanie navrhovateľky ako na konanie v rozpore s dobrými mravmi voči odporcovi, keďže nie je preukázané, že jej tvrdenia nemali byť pravdivé a v lekárskej správe z 8.10.2017 sa konštatuje, že navrhovateľka mala pohmoždenie hornej pery a plošné hematómy na oboch ramenách.

15. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že u odporcu je nutné vychádzať z potenciálneho príjmu za celé rozhodné obdobie, nakoľko na začiatku tohto obdobia mal riadne uzavretý štátnozamestnanecký pomer na Ministerstve vnútra SR a v zmysle oznámenia zo dňa 27.6.2017 (č.l. 16) výška jeho funkčného platu v hrubom predstavovala sumu 821,50 eur. Z potvrdenia zamestnávateľa o plate odporcu za obdobie od októbra 2017 do marca 2018 mu bol vyplácaný čistý plat 648,02 eur - 577,75 eur (+ 70,26 eur náhrada príjmu z dôvodu PN) - 94,11 eur ako náhrada príjmu z dôvodu PN - 399,29 eur - 659,70 eur - 1103,69 eur. Z uvedeného potvrdenia je možné konštatovať, že pokiaľ by odporca riadne pracoval na základe štátnozamestnaneckého pomeru, jeho čistý mesačný príjem by predstavoval čiastku 648,02 eur, z ktorého príjmu podľa názoru odvolacieho súdu je nutné vychádzať pri stanovení vyživovacej povinnosti odporcu voči navrhovateľke. Jeho náklady na bývanie predstavujú sumu 233,-eur (180,- eur nájomné, 33,- eur električka, 10,- eur internet) a 120,-eur výživné na maloletú dcéru a po odpočítaní týchto nákladov mu zostáva suma na živobytie vo výške 295,02 eur.

16. Navrhovateľka je poberateľkou rodičovského príspevku vo výške 213,20 eur (nakoľko sa stará o maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva účastníkov) a prídavku na maloleté dieťa vo výške 23,52 eur, teda celkom jej príjem v rozhodnom období predstavoval 236,72 eur. Čestným prehlásením preukázala, že na bývanie rodičom mesačne prispieva sumou 70,-eur (č.l. 78). Po odpočítaní tohto nákladu jej zostáva suma 166,72 eur. Vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére majú obaja rodičia a navrhovateľka, túto povinnosť plnila i osobnou starostlivosťou, avšak na jej výživu je nutné z príjmu navrhovateľky odpočítať sumu minimálne 80,-eur, kedy jej na živobytie zostane suma 86,72 eur.

17. I keď odvolací súd sa stotožňuje s názorom, že pri posudzovaní rovnakej životnej úrovne obidvoch manželov sa zásadne nejde o mechanickú rovnosť, avšak pri ustálených sumách na živobytie oboch manželov (odporca 295,02 eur a navrhovateľka 86,72 eur, pričom ani u jedného neboli započítavané náklady na stravu a oblečenie), je nutné konštatovať, že ich životná úroveň nie je rovnaká, i keď u odporcu je potrebné počítať s vyššími nákladmi na živobytie (napr. cesta do práce a pod.). Je teda zrejme, že odporca žije na lepšej úrovni ako navrhovateľka a táto si nemôže zabezpečiť príjem pracovnou činnosťou z dôvodu starostlivosti o ich maloleté dieťa.

18. Na základe konštatovaného odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP a navrhovateľke za obdobie od 26.10.2017 do 1.7.2018 priznal manželské výživné vo výške 50,-eur mesačne, nakoľko však sa jedná o obdobie, ktoré už uplynulo toto stanovil v celkovej výške 411,29 eur (400 eur za 8 mesiacov, 11,29 eur za 7 dní - október 2017 6 dní, júl 2018 1 deň), ktorú sumu zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala stanovenia manželského výživného až vo výške 200,-eur mesačne ako nedôvodný zamietol.

19. O trovách konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc ustanovenie § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia upravujúce konanie vo veciach výživného plnoletých osôb (§ 154 - §157 CMP) neustanovujú inak. Nejedná sa o prípad upravený v ust. § 53 CMP (určenie rodičovstva a notárske úschovy), a v danom prípade nezistil okolnosti, na základe ktorých by sa javilo spravodlivé priznať

náhradu trov konania (§ 55 CMP) niektorému z účastníkov konania. Preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)